

Sygn. akt I ACz 527/13

POSTANOWIENIE

Dnia 25 marca 2013 roku

Sąd Apelacyjny w Krakowie, Wydział I Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSA Jan Kremer (spr.) Sędziowie:SSAZbigniew Ducki

SSO Robert Jurga (del.)

po rozpoznaniu w dniu 25 marca 2013 roku w Krakowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa P. B.

przeciwko (...) spółce akcyjnej w S.
o zapłatę

na skutek zażalenia (...) Uniwersytetu (...) w K.
(...) w K. na postanowienie Sądu Okręgowego
w Nowym Sączu z dnia 15 stycznia 2013 roku, sygn. akt IC 1161/11

postanawia:

***zmienić zaskarżone postanowienie w punktach I i II w ten sposób,
że w punkcie I kwotę 4.448,77 zł (cztery tysiące czterysta czterdzieści
osiem złotych) zastąpić kwotą 4.598,70 zł (cztery
tysiące pięćset dziewięćdziesiąt osiem złotych siedemdziesiąt
groszy) i uchylić punkt II.***

I ACz 527/13

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 30 maja 2012 r. Sąd Okręgowy w Nowym Sączu dopuścił dowód z opinii Katedry(...) (...) Uniwersytetu (...) w K., której przedmiotem była ocena skutków wypadku jakiemu uległ powód.

Zakład (...)po sporządzeniu opinii w dniu 21 grudnia 2012 r. wystawił fakturę na kwotę 4598,70 zł, a sędzia referent sprawdził ją pod względem merytorycznym w dniu 4 stycznia 2013 r., przy czym do faktury dołączono kartę pracy osób uczestniczących w wydaniu opinii. Specjalista ds. finansowych Sądu Okręgowego w Nowym Sączu stwierdził, że brak jest podstaw do obliczenia pracy biegłego psychologa według stawek godzinowych a wskazany przepis przewiduje wynagrodzenie wg. taryfy.

Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 15 stycznia 2013 r. przyznał wynagrodzenie Zakładowi (...)wynagrodzenie w kwocie 4448,77 zł, oddalając wniosek o przyznanie wynagrodzenia w pozostałej części. Sąd wskazując stosowne przepisy zaakceptował stwierdzenie oddziału księgowości dotyczące wynagrodzenia biegłego psychologa według pkt II ppkt 6.2 załącznika nr 2 do rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 grudnia 1975 r. w sprawie kosztów przeprowadzenia opinii biegłych w postępowaniu sądowym / Dz. U. Nr 46, poz. 254 ze zm. / i w zw. z art. 10 ustawy z dnia 31 sierpnia 2012 r. o zmianie ustawy – k.p.k. oraz niektórych innych ustaw / Dz. U. 2012 r. poz. 1101 / według stawki taryfowej, a nie godzinowej. Pozostali uczestniczący w wydawaniu opinii otrzymali wynagrodzenie według stawek godzinowych. Wszystkie pozostałe dane podane przez (...) Sąd zaakceptował.

Postanowienie to zaskarżył Zakład (...)wydana opinia opracowane została zespołowo, nakład czasu pracy biegłego psychologa przedstawiony został zgodnie z rzeczywistym czasem pracy, po przeprowadzeniu nadto konsultacji z pozostałymi biegłymi, stąd właściwą kwotą wynagrodzenia jest podana w rachunku kwota 300,30 zł, a nie 178, 41 zł.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje: Zażalenie jest zasadne. Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 30 maja 2012 r. dopuścił dowód z opinii Zakładu(...) (...)Uniwersytetu (...)w K., a więc z opinii instytutu naukowego, naukowo-badawczego wskazanego w art. 290 k.p.c. Konsekwencją tego jest to, że instytut może zgodnie z art. 290 k.p.c. żądać wynagrodzenia za wykonaną pracę. Wynagrodzenie za wykonaną pracę należne jest osobie prawnej – (...) Uniwersytetowi (...) w K., a nie poszczególnym wykonawcom opinii, każdemu z osobna. Innymi słowy o wykonanie opinii zwrócono się do osoby prawnej, a nie zespołu osób fizycznych o określonych kwalifikacjach. Z tej przyczyny karta pracy biegłych nie ma w sprawie znaczenia decydującego dla przyznania wynagrodzenia. Karta pracy ilustruje nakład czasu pracy potrzebny dla wydania opinii i wykazania zlecającemu Sądowi rzetelności czasu pracy przeznaczonemu na wydanie opinii, ale nie stanowi podstawy przyznania wynagrodzenia Instytutowi. Podmiot wydający opinię, będący jednostką organizacyjną wyższej uczelni spełnia wymagania z art. 290 k.p.c. / por. postanowienie SN z dnia 19 sierpnia 2009 r. III CSK 7/09, LEX nr 533130 /. Na marginesie Sąd Apelacyjny zauważa, że wynagrodzenie przyznaje sąd orzekający w sprawie stosując właściwe przepisy, jednak przyznanie wynagrodzenia następuje mocą orzeczenia sądu, a nie w innej drodze.

Uwzględniając ponadto, że Sąd nie zakwestionował czasu koniecznego dla wydania opinii także przez biegłego psychologa, a także to, że nie sporządzał on własnej opinii a był członkiem zespołu opiniującego, brak powodów dla zróżnicowania sytuacji w sposobie wyliczania wynagrodzenia przez Instytut dla jednego z członków zespołu. Sąd Apelacyjny zwraca uwagę na orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 9 maja 2012 r. SK 24/11 OTK-a 2012r., Nr 5 poz. 49, który orzekł, że § 4 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 grudnia 1975 r. w sprawie kosztów przeprowadzenia dowodu z opinii biegłych w postępowaniu sądowym (Dz. U. Nr 46, poz. 254, z 1982 r. Nr 43, poz. 283, z 1986 r. Nr 30, poz. 154, z 1988 r. Nr 42, poz. 335, z 1989 r. Nr 66, poz. 405, z 1990 r. Nr 62, poz. 364, z 1991 r. Nr 81, poz. 357, z 1992 r. Nr 38, poz. 165, z 1994 r. Nr 31, poz. 115, z 2000 r. Nr 65, poz. 776 oraz z 2001 r. Nr 16, poz. 181 i Nr 54, poz. 566) w związku z regulacją zawartą w załączniku nr 1 lp. 11 do tego rozporządzenia w zakresie, w jakim ustanawia górną granicę wynagrodzenia dla biegłego z zakresu medycyny za wydanie opinii wyłącznie na podstawie akt sprawy, jest niezgodny z art. 64 ust. 2 w związku z art. 32 oraz art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. W końcowej części uzasadnienia Trybunał stwierdził ponadto, że „wąski zakres rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie wynika z zainicjowania kontroli konstytucyjności przez skargę konstytucyjną i związania Trybunału zakresem zaskarżenia (art. 66 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym Dz. U. Nr 102, poz. 643, ze zm.). Wydany wyrok dotyczy jedynie wynagrodzenia biegłych z zakresu medycyny, wydających opinię na podstawie akt. Jest możliwe, czego Trybunał nie weryfikuje, że również inne czynności wykonywane przez biegłych tej specjalności winny być wynagradzane na podstawie systemu ogólnego, jakim jest system godzinowy. Prawodawca powinien więc przeprowadzić kompleksową analizę przepisów regulujących wynagrodzenie biegłych i podmiotów podobnych pod kątem dostosowania stanu prawnego do wymogów, jakie wprowadziła obowiązująca Konstytucja, z uwzględnieniem niniejszego wyroku.” Sąd Apelacyjny zwraca także uwagę na ten pogląd Trybunału Konstytucyjnego, choć z powodów wyżej wskazanych brak potrzeby do odnoszenia się do zgodności z Konstytucją wskazanego załącznika do rozporządzenia.

Z przedstawionych przyczyn zaskarżone orzeczenie uległo zmianie na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.